

הַמַּעֲשֶׂה הוּא הָעֵקֶר, וּבְגִין דָּא עֲקָרָא דְשִׁרְטוּטִין וְצִיּוּרִין וְגוֹנוּנִין אִיהוּ עוֹבְדָא.

בת עין איהי אספקלריאה, אף על גב דאיהי אוכמא, בה אתחזיין כל פּרצופין וגונונן דאנפוי דבר נש, כד סתים בר נש עינא איהו מחשבה סתימא, א קמ"ץ איהו, קמ"ץ סתים, עינא איהו י' בעגולא דיליה, ו' באורכא דיליה, כד אתפתח אתפתח בה' תתאה, כד נהיר נהיר בה' עלאה, בההוא זמנא דאתפתח בה' עלאה אתמר (דף קלד ע"א) בעינא (יחזקאל א א) נפתחו השמים ואראה מראות אלהי"ם, דאינון חמש אור דעובדא דבראשית, דכלילן בה' עלאה, חמש אור דנהרין בחמש גונונן, שבתא"י פתיא אוכמא, כל גונונן אתחשכאן ביה, איהו גוון גחון דחויא, דאתמר ביה (בראשית ג יד) על גחונה תלך ועפר תאכל כל ימי חייה, עפר איהו קר ויבש, הכי טחול קר ויבש, ובגין דא ועפר תאכל כל ימי חייה.

תא חזי לאו למגנא אמרו קדמאין, אין הרוכב טפלה לסוס אלא הסוס טפלה לרוכב, דסוס איהו נוקבא, לרוכב דאיהו אדם, אם זכה אתמר ביה (שם ב יח) אעשה לו עזר, ואם לאו כנגדו יצר הרע, עליה אתמר (קהלת ז כו) ומוצא אני מר ממות את האשה, ודא טחול שבתא"י, עזר דא שכנתא, עלה אתמר (משלי יח כב) מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מיהו"ה, ובגין דא הוּוּ אַמְרֵי מְאֲרֵי מִתְנִיתִין, מְצָא אוּ מוּצָא.

לזמנין תשפח סוסיא דאתגאה ואפיל לרוכבו תחותיה, דא אתתא בישא, לזמנין תשפח אדם רכיב על סוסיא, לזמנין איש, לזמנין עבד, כגוונא דא תשפח לזמנין דאית גוף דאיהו סוס שפיר בכל תקונוי, ועביד עובדין בישין, בגין דאית ליה ההוא נפש דרכיב עליה, דאיהו אדם רע עבד או ממזר, ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, לא המדרש עקר אלא המעשה הוא העקר, ולזמנין תשפח סוסיא בישא דאיהו גופא, דאית ליה דיוקנא בישא, ומאן דרכיב עליה איהו טב, וסטי ליה למעבד עובדין טבין, ודא איהו מטה כלפי חסד, ומאן דאית ליה דיוקנא שפירא ועובדין טבין, דא צדיק וטוב לו.

והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה צדקת, מאן דאיהו דיוקניה בישא ואיהו שפיר בעובדוי, דא צדיק ורע לו, והכי איהו מאן דאיהו צדיק ובת זוגיה בישא, ומאן דאיהו דיוקנא בישא ועובדוי בישין, דא איהו רשע ורע לו, והכי איהו מאן דאיהו רע ואתתיה רעה, הכא אשתמודעין תלת גלגולין, רשע וטוב לו מאן דעובדוי בישין ודיוקניה שפירא, ואתתיה צדקת שפירתא בעובדאה.